

[Himmelstrup.]

nævne et Eksempel — den højtærede Udenrigsminister kan sikkert huske det. For et godt Aars Tid siden havde vi et Møde i det udenrigspolitiske Nævn saa tidligt om Morgenen, at den højtærede Udenrigsminister ikke havde haft Lejlighed til at læse Dagspressen. Den højtærede Minister meddelte Nævnets Medlemmer noget og indskærpede i særlig Grad Tavshedspligten — vi ved, med hvilken Maske af Troværdighed den højtærede Udenrigsminister kan sige saadan noget...

Formanden: Det forekommer mig, at den ærede Taler er i Færd med at komme uden for Grænserne for den Forespørgsel, der her foreligger til Behandling.

Himmelstrup: Mine Bemærkninger vedrører jo Fortroligheden; jeg skal lige straks være færdig, Hr. Formand.

Bag efter var der et Medlem, der sagde, at alt det, den højtærede Udenrigsminister havde meddelt, havde staaet i „Social-Demokraten“ den samme Morgen. Paa den Maade kan man komme ud for helt latterlige Ting. Jeg er klar over, at Bestemmelsen om Hemmeligholdelse i Retsplejelovens § 749, som den højtærede Justitsminister her paaberaaber sig, skal overholdes, men jeg vil nu alligevel meget henstille ikke at haandhæve den saa strengt, som Tilfældet her har været, og navnlig ikke haandhæve den af rent principielle Grunde, naar der virkelig er Tale om Ting, som, hvis de kom offentligt frem, kunde faa Indflydelse paa den paagældende Sag.

Jeg kunde nævne andre Eksempler paa det samme fra andre Ressorts, men jeg skal imødekomme den højtærede Formands Henstilling.

Formanden: Jeg vil meget paaskønne, at den imødekommes.

Himmelstrup: Det er os altid en Glæde at imødekomme Formanden.

Det, jeg her gerne vil sige, er altsaa, at det forekommer mig, at den højtærede Justitsminister er sluppet lovlig let fra den Forespørgsel, det ærede Medlem Hr. Hasle her har stillet. Med den Elskværdighed, hvormed den er stillet, kan den højtærede Justitsminister slippe om ved det paa den Maade, men han behøver det ikke. Den ærede Forespørger gjorde nemlig mod Slutningen af sin anden Tale nogle Bemærkninger, hvor han satte ind paa det centrale,

som er dette: Hvordan kan det gaa til, at en saadan Sag kan rejses fra Anklagemyndighedens Side efter Straffelovens § 268 om Bagvaskelse, naar Anklagemyndigheden maa være vidende om, at der findes Dokumenter, som vilde kunne influere paa Sagen, men som Forsvareren ikke mentes at kende?

Jeg maa tilstaa, at jeg havde troet, den højtærede Justitsminister vilde have besvaret dette Spørgsmaal, fordi han under Landstingets Forhandlinger forleden Dag om Straffelovstillægget i et Replikskifte med Venstres Ordfører, Hr. Rytter, gav Tilsgagn om, at han i Dag vilde besvare netop dette Spørgsmaal. Jeg anmoder om den ærede Formands Tilladelse til at citere Sp. 445 i Landstingstidende, hvor Hr. Rytter siger følgende, som altsaa i Virkeligheden tager Sigte paa Frits Clausen-Sagen:

„I visse af de Tilfælde, jeg har fulgt i Aviserne, vilde Doms mændene ikke gaa med til at konstatere Bagvaskelse, fordi det oplystes under Sagen, at der laa Dokumentation i Ministeriet for, at i alt Fald ikke alle Sigtelserne var forkerte.“

Saa svarede den højtærede Justitsminister Sp. 448:

„Med Hensyn til de sidste Udtalelser, som den ærede Ordfører for Venstre fremsatte, vilde det jo være rimeligt,“ — det vilde altsaa være rimeligt at besvare dem, at komme ind paa hele dette Spørgsmaal under Forhandlingen i Landstinget —

„hvis jeg ikke om nogle Dage skulde besvare en Forespørgsel i Folketinget om det samme, at jeg gjorde Rede for, hvor urimeligt det var, om Læge Frits Clausen i det Materiale“

o. s. v.

Selv om det ærede Medlem Hr. Hasles Forespørgsel er formuleret saa hensynsfuldt over for den højtærede Minister, som, om jeg maa udtrykke mig paa den Maade, hele den politiske Situation giver Anledning til, saa har alligevel den højtærede Justitsminister i Landstinget sagt om selve dette Spørgsmaal om Dokumenterne i Justitsministeriet og deres Indflydelse paa Dommen over Frits Clausen: Det vil jeg ikke besvare her, for det skal jeg i Løbet af nogle Dage besvare i Folketinget. Og det forekommer mig ikke, at det er rigtigt af den højtærede Minister, naar han har paataget sig en saadan Forpligtelse, at skyde Sagen fra sig og sige: Det vedrører ikke mig, det er mine underordnede Embedsmænd. Det er nu i det hele aldrig flatterende at skyde Skylden paa sine underordnede Embedsmænd.